

Arrest

nr. 263 013 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker bekwam een Schengenvisum van Polen geldig van 18 januari 2021 tot en met 14 januari 2022. Hij reisde naar Polen en vervolgens verder naar België.

Op 30 maart 2021 wordt verzoeker aangehouden omwille van een opgelopen veroordeling op 24 april 2017 door het hof van beroep. Hij was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens onwettig verblijf in het Rijk.

Op 30 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis

gebracht op 4 mei 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 263 012 van 26 oktober 2021 het beroep verwerpt.

Op 30 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 mei 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer :

Naam: S.

Voornaam: G.

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Athouli

Nationaliteit: India

Alias: G. D. °X te Athouli, onderdaan van India

S. T. °X, onderdaan van Pakistan

S. S. °X te Acmitsder, onderdaan van India

S. S. °X, onderdaan van India

S. S. °X

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Betrokkene werd voor de eerste keer gecontroleerd door de politie van Schaarbeek en werd betrapt op zwartwerk. Hij had identiteitsstukken van iemand anders bij zich.

Op 04.10.2007 werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Dendermonde.

Op 20.05.2008 werd hij veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar wegens mensenhandel, valse naamdracht, bendevorming, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk.

Op 11.12.2008 werd een Ministerieel Besluit tot terugwijzing betekend aan de betrokkene. Hierdoor werd aan de betrokkene de toegang tot het land verboden tot 17.03.2020. Hij kon niet direct gerepatriëerd worden en verdween in illegaliteit.

Terwijl hij illegaal in het land verbleef en een inreisverbod had tot 17.03.2020, probeerde hij te huwen met zijn Belgische partner D.K. W., maar de Openbare Ministerie gaf een negatief advies hiervoor op 21.04.2016.

Op 07.04.2016 werd betrokkene aangehouden door de politie en overgebracht naar het gesloten centrum. In het gesloten centrum probeerde hij recht op verblijf te bekomen en heeft 3 keer asiel aangevraagd, op 20.06.2016, 16.08.2016 en op 05.10.2016. Telkens werden zijn asielaanvragen negatief afgesloten. Op 07.10.2016 werd hij teruggestuurd naar India.

Ook na zijn repatriëring probeerde hij te huwen met D.K. W. om te kunnen terugkeren naar België. Aangezien hij een inreisverbod had kreeg hij geen visum om in België te komen huwen.

Na het vervallen van zijn inreisverbod kwam hij met een Schengenvisum naar Polen en reisde daarna naar België.

Op 30.03.2021 werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens de veroordeling van 24.04.2017.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 22.04.2021 heeft de betrokkene verklaard een partner te hebben in België. Hij heeft ook een nicht/neef en 2 stiefkinderen (de kinderen van zijn partner). Hij heeft ook verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst wegens politieke reden.

Wat zijn partner betreft kunnen we vaststellen dat hij in het verleden reeds een poging ondernam om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een Belgische vrouw, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Indien zij dat wenst, zou zij hem vrijwillig kunnen volgen naar zijn land van herkomst of een ander land waar hij recht op verblijf heeft bekomen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Mevrouw kan er ook voor kiezen contact met hem te onderhouden via periodieke reizen en met behulp van de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene heeft ook verklaard stiefkinderen te hebben in België. Het gaat hier niet om de kinderen van betrokkene zelf maar wel om die van zijn partner. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat betrokkene een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van zijn vriendin. In casu blijkt niet dat betrokkene een zorgdragende volwassene voor de kinderen van zijn vriendin is. Betrokkene had een inreisverbod, werd teruggestuurd naar India en verbleef sinds 2016 zeker niet meer in België. Er wordt dan ook geen beschermenswaardig gezinsleven met de kinderen van de partner van betrokkene aannemelijk gemaakt.

Bovendien moet worden opgemerkt dat betrokkene geen bezoek ontvangt van zijn partner en haar kinderen.

Betrokkene heeft verklaard een neef/nicht te hebben in België. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn neef/nicht op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Uit bovenvermelde feiten kunnen we concluderen dat een schending van artikel 8 EVRM op het eerste zicht niet aannemelijk is.

Verder heeft hij in zijn vragenlijst dd. 22.04.2021 verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst wegens politieke problemen. Wij willen hierbij wijzen op zijn 3 asielaanvragen ingediend in 2016. Deze werden telkens negatief afgesloten. Het is, in ieder geval eigenaardig dat hij verklaart politieke problemen te hebben in zijn land van herkomst. In 2018 reisde hij naar Oekraïne en keerde hij terug naar India (zie inreisstempels in zijn paspoort). Van iemand die politieke problemen heeft in het land van herkomst, kan men logischerwijze verwachten dat hij nooit meer zou terugkeren nadat hij het land heeft verlaten. Tenzij zijn politieke problemen ontstaan zijn na zijn terugkeer in 2018. Maar in dat geval moeten we erop wijzen dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend toen hij het Schengengrondgebied binnenkwam in Polen op 09.02.2021. En ook niet toen hij in België arriveerde. Uit deze vaststelling kan er ook geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, valse naamdracht, bendervorming, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 20.05.2008 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 24.04.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Deze veroordelingen zijn van een aantal jaar geleden, maar wij moeten rekening mee houden dat hij sinds 2016 niet meer in België verbleef. Betrokken heeft geen inkomsten en verblijft illegaal in het Rijk. Dit feit en het winstgevend karakter van zijn misdadig gedrag toont een actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Uit het vonnis dd. 20.05.2008 blijkt : 'De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij (de veroordeelden waaronder betrokkene) hun 'cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen en duwen of verschepen zal hun een zorg wezen [...] Zij werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand en zorgen ervoor dat zij ten prooi vallen van niets ontziende mensenhandelaars of profiteurs die hen via prostitutie of zwartwerk verder uitbuiten [...] Tegen dergelijke maatschappelijk destabiliserend werkend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het ter zake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden. 'Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 5 mei 2021 ondertekent verzoeker een verklaring voor vrijwillig vertrek naar Polen. Op 14 mei 2021 wordt verzoeker gerepatriëerd naar Polen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 30 april 2021.

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

2.2 Zoals verzoeker zelf aangeeft gaat het bestreden inreisverbod gepaard met een beslissing tot verwijdering, met name de beslissing van 30 april 2021 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest met nummer 263 012 van 26 oktober 2021 heeft de Raad het beroep tegen voormelde beslissing verworpen. De grief

dat het inreisverbod dient te worden vernietigd samen met het bevel is aldus niet dienstig, nu het beroep tegen het bevel is verworpen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van drie jaar opgelegd “voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.” (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten “tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Nadat het inreisverbod ten einde kwam, reisde verzoeker bovendien opnieuw naar Europa toe door middel van een verkregen Schengenvisum van Polen (geldig van 18 januari 2021 tot en met 14 januari 2022). Verzoeker reisde verder naar België toe. Verweerder is derhalve bekend met de vaststelling dat verzoeker een geldige verblijfstitel heeft, afgeleverd door één van de lidstaten.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.”

2.4 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

Verzoeker benadrukt dat artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet enkel een grondslag biedt voor het opleggen van oftewel een zuiver nationaal inreisverbod waarbij het territoriaal toepassingsgebied tot het Belgisch grondgebied wordt beperkt oftewel een inreisverbod waarbij de toegang en verblijf op het grondgebied van alle Schengenlidstaten verboden wordt.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Hieruit blijkt dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing in principe *“het volledige Schengengrondgebied”* bestrijkt. Wanneer verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. Zoals verzoeker zelf bevestigt was de gemachtigde op de hoogte van het visum afgeleverd door Polen aangezien hij werd gerepatriëerd naar Polen op 14 mei 2021, aldus moet worden aangenomen dat het inreisverbod enkel voor het grondgebied van België geldt.

Verzoeker benadrukt dat artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet onder meer de omzetting vormt van artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn en hij verwijst daarnaast naar artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst als *lex specialis*. Verzoeker voert aan dat de situatie zoals in de bestreden beslissing, waarbij het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij *“wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”* geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet noch in het Unierecht.

Verzoeker kan worden gevolgd dat uit artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod ofwel een zuiver nationale draagwijdte heeft, ofwel geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. De formulering in de bestreden beslissing is daarmee niet in strijd.

Artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

In de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeer-gerelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1. EU-brede werking.

Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkere meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein). Kennisgeving aan lidstaten van opgelegde inreisverboden.

Het is essentieel andere lidstaten van alle opgelegde inreisverboden op de hoogte te stellen. De registratie van inreisverboden in SIS is een manier – maar niet de enige – om andere lidstaten hierover te informeren. Met lidstaten die geen toegang tot SIS hebben, moet de informatie-uitwisseling via andere kanalen lopen (bijv. via wederzijdse contacten).

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is. De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven. Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ("lex specialis")."

Uit het voorgaande blijkt dat een inreisverbod in beginsel voor alle lidstaten moet gelden en dat geen louter nationale inreisverboden kunnen worden opgelegd, tenzij in het geval van artikel 11, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn die de situatie viseert van een lidstaat die een inreisverbod wil opleggen ondanks de verblijfsvergunning verleend door een andere lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten. *In casu* is verzoeker gerepatrieerd door de Belgische overheid naar Polen. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat de Belgische autoriteiten een inreisverbod hebben genomen dat enkel kan worden toegepast op het Belgische grondgebied, nu verzoeker werd gerepatrieerd naar een andere lidstaat waar verzoeker over een verblijfsvergunning beschikt. Hieruit blijkt niet dat de formulering in de bestreden beslissing strijdig is met het Unierecht.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, evenals de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de duurtijd van drie jaar (zoals onder meer vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar onderstaande redenen en benadrukt dat de verwerende partij opteerde voor het opleggen van een inreisverbod met de maximale duurtijd (met name drie jaar).

Dergelijke beslissing verantwoordt net een nog zorgvuldiger oordeel van de verwerende partij, hetgeen niet het geval is.

3. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gesteld dat "betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Door de gemachtigde wordt hiervoor verwezen naar de veroordeling die verzoeker opliep op 20 mei 2008 door de correctionele rechtbank van Dendermonde en de veroordeling door het Hof van Beroep tot een gevangenisstraf van zes maanden.

De veroordeling van 20 mei 2008 werd echter 13 jaar geleden uitgesproken en kan daarom niet worden aangehaald om te stellen dat verzoeker actueel een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken, zelfs gelet op de bewoordingen waarnaar de gemachtigde verwijst.

Verzoeker heeft zich niet schuldig gemaakt aan gelijkaardige feiten, hetgeen het tegendeel bewijst van wat de gemachtigde beweert. Hij verbleef bovendien jarenlang in het Rijk, waardoor hij net een tweede maal strafrechtelijk werd veroordeeld wegens illegaal verblijf.

Hiermee houdt de gemachtigde bovendien op een onzorgvuldige wijze rekening bij de stelling dat: "Deze veroordelingen zijn van een aantal jaar geleden, maar wij moeten rekening houden dat hij sinds 2016 niet meer in België verbleef", doordat verzoeker net wel jarenlang in het Rijk verbleef maar geen (gelijkaardige) feiten pleegde.

Verzoeker werd door het Hof van Beroep veroordeeld wegens illegaal verblijf in het Rijk. Deze situatie doet zich niet meer voor. Nadat het inreisverbod ten einde kwam, reisde verzoeker opnieuw naar Europa toe door middel van een verkregen Schengenvisum van Polen (geldig van 18 januari 2021 tot en met 14 januari 2022).

Het getuigt daarom van een onzorgvuldige beoordeling indien de gemachtigde stelt dat: "Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" (stuk 1, pagina 2), terwijl artikel 74/11 Vreemdelingenwet verweerder noopt om deze elementen op een uiterst zorgvuldige wijze te beoordelen, temeer omdat verweerder opteerde voor het opleggen van een inreisverbod met de maximale termijn van drie jaar (hetgeen net een meer zorgvuldiger onderzoek rechtvaardigt).

4. Verzoeker is jaren woonachtig geweest in België, alvorens hij werd gerepatrieerd naar India in 2016.

Verzoeker had een duurzame relatie met mevrouw W. D. K., geboren te Temse op (...) 1971. Zij woonden samen te 9150 Kruibeke, (...), samen met de drie minderjarige kinderen van mevrouw D. K.. De relatie tussen beide is duurzaam en oprecht. Verzoeker en zijn partner dienden op 25 januari 2016 een aangifte van huwelijk in bij het gemeentebestuur van Kruibeke. Hun huwelijk werd voorzien op 20 mei 2016. Alle voorbereidingen voor het huwelijk werden genomen. De uitnodigingen werden naar alle gasten verzonden. Het huwelijk werd echter geweigerd door de gemeente Kruibeke.

Op 7 april 2016 werd verzoeker gearresteerd op voorspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken en overgebracht naar het gesloten centrum te Caricole. Verzoeker werd uiteindelijk gerepatrieerd naar India.

Ondertussen had de Familierechtbank te Dendermonde voor recht verklaard dat het voorziene huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote, mevrouw D. K., weldegelijk oprecht was. Zij verkregen de toestemming om te trouwen. Beide personen houden sindsdien nog steeds zeer regelmatig contact met elkaar.

Door verzoeker werd een visumaanvraag ingediend vanuit New Dehli. De visumaanvraag werd evenwel geweigerd. Deze beslissing werd ingetrokken, waarna een nieuwe beslissing volgde op 15 juni 2017. Andermaal werd de visumaanvraag geweigerd.

Nadat het inreisverbod ten einde kwam, reisde verzoeker opnieuw naar Europa toe door middel van een verkregen Schengenvisum van Polen (geldig van 18 januari 2021 tot en met 14 januari 2022). Verzoeker reisde verder naar België toe.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet noopt verweerder met de partnerrelatie van verzoeker en zijn Belgische stiefkinderen op een zorgvuldige wijze rekening te houden bij het bepalen van de duurtijd van het

inreisverbod, temeer omdat verweerder opteerde voor het opleggen van een inreisverbod met de maximale termijn van drie jaar (hetgeen net een meer zorgvuldiger onderzoek rechtvaardigt).

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker zou gescheiden blijven van zijn Belgische partner en zijn stiefkinderen gedurende een periode van drie jaar, hetgeen een zwaarwichtige impact heeft op verzoeker (en hetgeen een inreisverbod van beperktere duur rechtvaardigt). De Belgische partner is geboren en steeds woonachtig geweest in België. Dit noodzaakte de verwerende partij dan ook om hiermee op een meer zorgvuldigere manier rekening te houden bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de partnerrelatie van verzoeker met een Belgische onderdane en de Belgische stiefkinderen van verzoeker niet op een zorgvuldige (redelijke) wijze werd rekening gehouden door de verweerder in de bestreden beslissing bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod zoals vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Het oordeel van de gemachtigde vereist een zorgvuldig feitenonderzoek waarbij rekening moet worden gehouden met alle relevante elementen (zoals hierboven opgesomd) ingevolge artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, in samenhang gezien met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.6 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1 van de vreemdelingenwet.

Conform voormelde bepalingen moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. *In casu* blijkt dat op 30 april 2021 aan verzoeker een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

De Raad wijst er daarnaast op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoeker een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel verzoekers strafrechtelijke verleden mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekers voorgehouden gezinsleven en politieke problemen in zijn land van herkomst een inreisverbod niet in de weg staan.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de veroordeling van 2008 en vooral de aard van de feiten die een gewelddadig en winstgevend karakter vertoonden mee in overweging te nemen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoeker verantwoordt het een inreisverbod voor de duur van drie jaar. In weerwil van verzoekers betoog heeft de gemachtigde niet enkel verwezen naar een veroordeling van 2008, doch tevens naar de correctionele veroordeling van 24 april 2017. Daarnaast heeft de gemachtigde uitdrukkelijk rekening gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de persoonlijkheid van verzoeker en met de maatschappelijke impact van de door verzoeker gepleegde feiten. Op grond van de persoonlijke gedragingen heeft de gemachtigde aldus op kennelijk redelijk wijze geoordeeld dat dit element mee in overweging dient te worden genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het feit dat verzoeker het Rijk is binnengekomen met een Schengenvisum afgeleverd door Polen, doet aan het voorgaande geen afbreuk, evenmin als het feit dat verzoeker sinds 2008 niet meer veroordeeld is voor gelijkaardige feiten. Het is niet onjuist of kennelijk onredelijk waar de gemachtigde erop wijst dat hij sinds 2016 niet meer op het grondgebied verbleef aangezien hij op 6 oktober 2016 werd gerepatrieerd naar Delhi en uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat hij nadien nog in het Rijk verbleef. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat hij zich in 2008 schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten waardoor hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Waar de verwerende partij verwijst naar de maatschappelijke impact van deze feiten citeert de gemachtigde uit het vonnis van 20 mei 2008: *“De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij (de veroordeelden waaronder betrokkene) hun ‘cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen en duwen of verschepen zal hun een zorg wezen [...] Zij werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand en zorgen ervoor dat zij ten prooi vallen van niets ontziende mensenhandelaars of profiteurs die hen via prostitutie of zwartwerk verder uitbuiten [...] Tegen dergelijke maatschappelijk destabiliserend werkend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het ter zake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden. ‘Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Verzoeker kan bezwaarlijk ontkennen dat zijn persoonlijk gedrag getuigt van een groot maatschappelijke impact.

Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden waar hij stelt dat geen afdoende rekening werd gehouden met zijn voorgehouden partnerrelatie en het gezinsleven met de Belgische stiefkinderen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zo motiveert de bestreden beslissing: *“Wat zijn partner betreft kunnen we vaststellen dat hij in het verleden reeds een poging ondernam om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een Belgische vrouw, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen*

volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Indien zij dat wenst, zou zij hem vrijwillig kunnen volgen naar zijn land van herkomst of een ander land waar hij recht op verblijf heeft bekomen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Mevrouw kan er ook voor kiezen contact met hem te onderhouden via periodieke reizen en met behulp van de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene heeft ook verklaard stiefkinderen te hebben in België. Het gaat hier niet om de kinderen van betrokkene zelf maar wel om die van zijn partner. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat betrokkene een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van zijn vriendin. In casu blijkt niet dat betrokkene een zorgdragende volwassene voor de kinderen van zijn vriendin is. Betrokkene had een inreisverbod, werd teruggestuurd naar India en verbleef sinds 2016 zeker niet meer in België. Er wordt dan ook geen beschermenswaardig gezinsleven met de kinderen van de partner van betrokkene aannemelijk gemaakt.

Bovendien moet worden opgemerkt dat betrokkene geen bezoek ontvangt van zijn partner en haar kinderen.”

De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij in eerste instantie betwist dat er sprake is van een effectief beleefde gezinsrelatie tussen verzoeker en de voorgehouden partner en haar kinderen. Zo wordt opgemerkt dat verzoeker geen bezoek ontvangt van zijn partner en haar kinderen. Daarenboven heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat, voor zover toch moet aangenomen worden dat verzoeker een beschermenswaardige gezinsrelatie in België onderhoudt, er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven elders verder te zetten. Er wordt hem geen bestaand verblijfsrecht ontnomen en het blijkt niet dat verzoeker enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Verzoeker maakt geen hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten aannemelijk. Bovendien was het gezinsleven in België vanaf het begin precair, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België. Verzoeker betoogt slechts dat hij wel degelijk een gezinsleven heeft in België met een Belgische onderdaan, maar hij maakt totaal niet duidelijk waarom de gegeven motivering – in het licht van de vaststelling dat verzoeker en zijn partner wisten dat verzoeker illegaal was en hun gezinsleven vanaf het begin in België precair zou zijn – disproportioneel zou zijn. Waar verzoeker erop wijst dat zij van de familierechtbank de toestemming hebben verkregen om te huwen, toont verzoeker niet aan dat hij wordt verhinderd in het land van herkomst of elders te huwen met zijn Belgische partner. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Zijn partner kan er ook voor kiezen contact met hem te onderhouden via periodieke reizen en met behulp van de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de specifieke elementen die zijn zaak kenmerken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN